

РЕШЕНИЕ

№ 1628

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разглежда докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно
наказателно дело № 20221110206274 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на Л. Д. Д. срещу НП № 22-4332-004309 от 28.03.2022 г., издадено от ГВБ., началник-група към ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя за нарушения на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП (пункт 1 от постановлението) и на чл. 123, ал. 1, т. 3, буква „в“ от ЗДвП (пункт 2 от постановлението) на основание съответно чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП и чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 20 лева (по пункт 1) и глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец (по пункт 2). От страна на жалбоподателя (в това число чрез процесуалния му представител, участвал в съдебното производство) се твърди липса, респективно недоказаност, на сочените административни нарушения и се претендира отмяна на постановлението и присъждане на разноси (излагат се и лишени от конкретика доводи за процесуална незаконосъобразност). Административно-наказващият орган не излага становище.

От фактическа страна:

От ангажираните гласни (обясненията на жалбоподателя пред съда и показанията на разпитания в съдебно заседание свидетел) – отчасти - и писмени (приобщените такива въз основа на определения съответно с правно основание чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН и нарочни такива за приемане и прилагане на материали като доказателства по делото) доказателствени материали, както и от огледаните в съдебно заседание материали, респективно предявените такива по реда на чл. 284 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН - освен оправомощаването на актосъставителя за съставяне на АУАН по ЗДвП, респективно оправомощаването на конкретния наказващ орган за издаване на НП по ЗДвП, с писмена заповед на министъра на вътрешните работи към датите на съставяне/издаване съответно на

процесните АУАН и НП, както и освен това, че срещу жалбоподателя (роден през 1962 г.) към процесната дата 13.01.2022 г. имало 3 влезли в сила НП за нарушаване на правилата за движението по пътищата, издадени от органи на МВР (като за последно такова постановление било влязло в сила през 2008 г.) - се установява, че:

На посочената в НП дата, приблизително (със значителна степен на приблизителност) около 18:40 часа, на посоченото също в НП място, водачът на упоменатия в постановлението автомобил „Мицубиши“, собственост на жалбоподателя (в действителност този водач бил самият жалбоподател, което практически изрично се твърди изобщо в хода на административно-наказателното производство и от страна на последния), предприел движение на заден ход със същия автомобил без да се убеди, че няма да създаде опасност за другите участници в движението и поради това, че излизането от двора на намиращата се наблизо къща (което било целта на маневрата движение назад) било силно затруднено от паркирания там автомобил „Опел“, също упоменат в обжалваното НП, между двата автомобила се получил контакт, от който пък се получили механични увреждания (повредена броня на автомобила „Опел“ и др.), възстановяването на които при всяко положение като справедлива средна пазарна цена общо коствало многократно по-малка сума от 7100 лева (десетократния размер на установената със съответното ПМС МРЗ за страната към процесната дата). За проблема с така паркирания и пречещ автомобил още по това време (независимо дали преди и след въпросния контакт между двете превозни средства) въззивникът съобщил на тел. 112, респективно на 01 РУ – СДВР (в чийто район се намирало съответното място) и на ОПП - СДВР. След описания по-горе контакт между двата автомобила водачът на автомобила „Мицубиши“ се прибрал в двора на намиращата се наблизо къща, респективно в самата нея (където останал), като към 20:22 часа на същата дата бил намерен по телефона от служител на МВР и му било обяснено, че е напуснал местопроизшествието; преди това, обаче, лицето, което било паркирало на съответното място въпросния автомобил „Опел“, а именно Л. СА., видяло удара, отишло на мястото на инцидента и между него и въззивника възникнал скандал., след което А. на свой ред сигнализирал органите на МВР относно инцидента, включително знаейки регистрационния номер на автомобила „Мицубиши“ и знаейки от кой двор е излизал този автомобил. Изложената в съответните писмени и гласни доказателствени материали версия, изходяща от жалбоподателя, в смисъл, че не е бил ударен автомобилът марка „Опел“ не следва да бъде кредитирана, като съдът я намира за защитна. За сметка на това следва да бъде кредитирана като логична изложената в съответните писмени доказателствени материали версия от Л. А., която е в смисъл, че такъв удар е имало (независимо дали той е бил вече факт или още не се е бил случил конкретно към момента на прослушаното в съдебно заседание телефонно обаждане относно паркиран пречещ на движението автомобил). Иначе не би имало логика А. изобщо да се отзове при паркирания по-рано от него на съответното място автомобил (и да възникне след това скандалът с въззивника, за което данни има и от страна на последния) при вече осъществена от водача на автомобила „Мицубиши“ маневра (при провеждаща се такава маневра логика би имало водачът, паркирал по-рано автомобила „Опел“, да се яви на мястото с цел да провери дали последният посочен автомобил пречи и въобще дали няма да

е по-безопасно да бъде преместен докато /именно докато/ трае маневрата). В прослушаното в съдебно заседание телефонно обаждане – освен това – сигналистът (жалбоподателят по настоящото дело) дава информация в смисъл, че по автомобила „Опел“ няма повреди, а такива са констатирани на място от служителите на МВР, посетили сигнала, като вредите са описани в съставения по случая протокол за ПТП; служителите на МВР не са заинтересовани лица във връзка с конфликта между А. и Д. и няма причина съдът да не им се довери. Разбира се, версията на г-н А., намерила отражение в част от документацията, приобщена към доказателствената съвкупност по делото, която версия е в смисъл, че паркираният от същото лице автомобил не е пречел за излизане от двора на къщата, намираща се наблизо, се явява нелогична и на свой ред не следва да бъде кредитирана, доколкото иначе би липсвала логика за конфликта между двамата мъже, за който самият Л. А. също дава сведения, като в противоречие с тази версия е и изложеното под страх от наказателна отговорност за лъжесвидетелстване в показанията на св. М. (независимо от това, че следва да се държи сметка за това, че този свидетел се явява близък на въззивника); очевидно е, че А. избягва неблагоприятния за него факт във връзка с начина на паркиране, затрудняващ излизането от съответния двор, като освен това прави впечатление, че от прослушания в съдебно заседание телефонен разговор е видно, че сам въззивникът е подал сигнал за така пречещия паркиран автомобил и липсва логика да го прави, ако същият автомобил не е затруднявал обективно излизането от визирания двор, респективно ако въззивникът само е ударил при съответната маневра автомобила „Опел“ без последният обективно да пречи на маневрата му (което – че не пречи - би било лесно установимо от служителите на МВР при пристигането им на място, каквото е поискал обажданият се, т. е. жалбоподателят Д.). Изрично във връзка с показанията на разпитания свидетел М. следва да се посочи, че същият заявява, че след като той (М.) е видял, че не може да помогне се е прибрал, от което следва, че той не е възприел визуално по-нататъшния ход на ситуацията пред двора на къщата и изложеното от него в смисъл, че автомобилът марка „Мицубиби“ (модел „Паджеро“) не е излизал на пътното платно се отнася само до това, което г-н М. е наблюдавал; разбира се, съдът не изключва и възможността свидетелят да е възприел ситуацията и по-нататък и въпреки предупреждаването му относно наказателната отговорност при лъжесвидетелстване да излага недостоверна версия поради близостта си с жалбоподателя, при което положение, разбира се, изводите на съда по фактите остават едни и същи (съдът еднозначно установява наличието на контакта между съответните два автомобила съобразно изложеното по-горе в тази връзка).

Така от правна страна се стига до извода, че по отношение на НП в частта му по неговия пункт 1, съобразявайки още изрично посочената в постановлението разпоредба на чл. 188, ал. 1, изр. 2 от ЗДВП (обвинението се отнася до неизвестен водач като извършител на нарушението и независимо от това, че съдът констатира, че в действителност това е жалбоподателят Д., същото обвинение не може да бъде подложено на „корекция“ в тази връзка, като от извода в смисъл, че се касае за неизвестен водач, намерил място в АУАН и НП, правният интерес на въззивника не се засяга по абсолютно никакъв начин), изхождайки и от уредбата по чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, не са налице основания за изменение

или за отмяна, респективно на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН постановлението следва да бъде потвърдено в тази му част (съдът не констатира и такива нарушения на процесуалните правила, които да не попадат в хипотезата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, респективно които да се явяват съществени съобразно чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН).

В частта по своя пункт 2 НП не е съобразено с материалния закон и в тази връзка е налице основание за отмяна (чл. 63, ал. 3, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН). Това е така, защото е налице хипотеза по чл. 9, ал. 2 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН, т. е. обществената опасност на деянието от гледна точка на изискуемото, за да представлява едно деяние административно нарушение, е явно незначителна. Жалбоподателят действително не е сигнализирал органите на МВР въпреки липсата на съответното съгласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата, свързани с него и действително не е останал на самото място на произшествието, но е бил съвсем лесно установим (и установен още същата вечер) от органите на МВР и то намирайки се съвсем наблизо до мястото на инцидента, без да бъде потърсен физически на адреса от посетилите местопроизшествието органи на МВР и то при положение, че от страна на същите органи не е имало реакция във връзка с неговия (на Д.) сигнал относно препятстващ излизането от двора на къщата, която е обитавал, автомобил, като следва да бъдат отчетени и практически отличните данни за дисциплината на въззивника във връзка със спазването на правилата за движението по пътищата за много дълъг период от време (липсва правна и житейска логика подобни обстоятелства да не бъдат също отчитани при преценката за наличие или липса на хипотеза по чл. 9, ал. 2 от НК, включително във връзка с чл. 84 от ЗАНН, независимо от буквалната формулировка на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК).

При този изход от делото съобразно уредбата по чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, жалбоподателят има право на съответните разноски (за адвокатско възнаграждение на един адвокат, какъвто го е защитава по делото и доказателства за каквито разноски са представени). Уредбата по чл. 78 от ГПК в случая не намира приложение, включително по силата на чл. 144 от АПК вр. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, доколкото се касае за хипотеза, при която съдът по силата на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН поначало (с някои изключения, уредени в специалната уредба по ЗАНН, в които настоящият случай не попада) следва да провери правилността на цялото НП, включително независимо от изтъкнатите от обжалващия доводи, а обжалването е било безусловно необходимо, за да може да охрани жалбоподателят действително накърнения си и то неоснователно правен интерес, визирайки санкционирането съобразно пункт 2 от процесното НП.

Единствено за уточнение е нужно да се посочи, че стойността на вредите от произшествието при всяко положение не предполага наличието на хипотеза по чл. 33, ал. 2 от ЗАНН.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ обжалваното НП № 22-4332-004309 от 28.03.2022 г., издадено от ГВБ., началник-

група към ОПП – СДВР, в ЧАСТТА по неговия пункт 2.

ПОТВЪРЖДАВА същото постановление в ЧАСТТА по неговия пункт 1.

Осъжда СДВР да заплати на жалбоподателя Л. Д. Д. сумата от 400 лева – разноси по делото, представляващи възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____